

ת"פ 25740/08/13 - מדינת ישראל נגד רון נחום

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 25740-08-13 מדינת ישראל נ' נחום
לפני כב' השופט מיכאל קרשן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רון נחום

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אורית קליינפלד ועו"ד קרן דסקין

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד מירב נוסבוים

הכרעת דין

על פי מצוות המחוקק אני מודיע על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מביצוע עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. נגד הנאשם, רון נחום, הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "**החוק**") והטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

2. לפי החלק הכללי של כתב האישום, דימיטרי וילנה גולייב (להלן - "**המתלוננים**") הם שכניו של הנאשם ברחוב ביאליק 1 ברמת גן. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום ריצה הנאשם עונש מאסר בבית סוהר "השרון". כתב האישום מחזיק שני אישומים.

לפי עובדות האישום הראשון, כחודש וחצי לפני 12.5.2013 במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, התקשר הנאשם מבית הסוהר לטלפון הנייד של המתלוננת. כשברקע הדברים תביעה שהגישו דיירי הבניין בגין בניה שביצע

הנאשם על גג הבניין, אמר הנאשם למתלוננת: "למה קיבלתי מכתב מבית המשפט, עדיף לך לעזוב את הבית לפני שאני יוצא". המתלוננת אמרה לנאשם כי העירייה מטפלת בנושא וניתקה את השיחה. בהמשך לאמור, ועד ליום 12.5.2013, התקשר הנאשם מבית הסוהר לטלפון הנייד של המתלוננת כפעם בשבוע וביקש שתבטל את התביעה בבית המשפט.

3. לפי עובדות האישום השני, ביום 12.5.2013 התקשר הנאשם מבית הסוהר לטלפון הנייד של המתלונן, הזדהה בשמו, שאל את המתלונן למה עושים לו בעיות עם הבניה, ואמר שהוא עושה מה שהוא רוצה בבניין כיוון שמתגורר שם 30 שנה. המתלונן השיב לנאשם כי בית המשפט יחליט אם הוא צודק. בתגובה אמר הנאשם למתלונן שלא ישכח שיש לו ילדים קטנים ועוד מעט הוא יוצא מבית הסוהר וידבר עם המתלונן בצורה אחרת. כמו כן קרא למתלונן כלב ורוסי מסריח.

4. במענה לכתב האישום אישר הנאשם את החלק הכללי. ביחס לאישום הראשון - אישר ששוחח עם המתלוננת והוא שוחח עמה, אך לדבריו לא איים עליה ורק שאל אותה למה הם תובעים, שכן הבניה הייתה קיימת בעת שרכשו את הבית. ביחס לאישום השני - טען ששוחח באקראי עם המתלונן ולא השמיע באוזניו דבר איום.

במסגרת עדות הנאשם התברר עוד כי הנאשם מאשר שבאחת השיחות אמר לילנה שהייתה צריכה לבדוק לפני שקנתה את דירתה (עמ' 19 שורה 24), וכאשר התרגז אמר לה - "ילנה אם אני לא מוצא חן בעיניה אז שתמכור את הבית. אמרתי לה שכנים ומשפחה לא בוחרים"; הוא מאשר שנהג להתקשר אליה בימי שישי אחרי השעה 12:00, אז התעריף מהכלא זול יותר; וכי בשיחתו עם ילנה עלה נושא הילדים, אם כי לגרסת הנאשם באופן אחר: "התקשרתי ואמרתי לה ילנה, אני צריך להתחתן לגדל ילדים. אנחנו צריכים לחיות בשכנות טובה ולגדל ילדים, בואי נגמור את הסיפור הזה" (עמ' 20 שורות 11-12).

5. מטעם התביעה העידו המתלוננים ומטעם ההגנה - הנאשם.

דין

6. יריעת המחלוקת בין הצדדים אינה רחבה.

הנאשם מאשר כי שוחח עם המתלוננים ומעדותו עולה כי התקשר למתלוננת מספר רב של פעמים; הנאשם מאשר גם שבשיחות בינו לבין ילנה עלו תכנים **דומים** לאלה המופיעים בכתב האישום; אין כל ספק שברקע השיחות עמדה פנייתם של המתלוננים, ושל שכנים נוספים, למחלקת הנדסה בעיריית רמת גן בנוגע לבניה לא חוקית שבנה הנאשם על הגג (עניין שהוביל להוצאת צו הריסה ולביצועו), ובהמשך הגישו נגדו תביעה למפקחת על רישום המקרקעין ולבית משפט השלום בתל אביב; ברור כי השיחה שהתקיימה בין הנאשם למתלונן תחילתה בטעות, שכן הנאשם סבר שהוא מתקשר למספר של שכנה אחרת בבניין, זיוה צ'סלר שמה.

השאלות הדרושות להכרעה הן האם הנאשם השמיע באוזני המתלוננים את דברי האיום המפורטים בכתב

האישום; אם כן - האם עולים דבריו כדי איום במשמעותו הפלילית; והאם התקשרויותיו למתלוננת עולות כדי "הטרדה".

א. תוכן השיחות

7. בעניין זה העידו המתלוננים והנאשם. לאחר שמיעת העדויות ועיון במוצגים שהוגשו נחה דעתי כי האמירות המיוחסות לנאשם הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

8. המתלוננת מסרה עדות פשוטה וברורה, נטולת שמץ הגזמה או הפרזה.

לגרסתה, יחסיה עם הנאשם היו תקינים לחלוטין, גם בשלב הוצאת צו ההריסה (עמ' 7 שורה 32). הוא החל מתקשר אליה רק לאחר שקיבל מכתב מהמפקחת על רישום המקרקעין. לדברי המתלוננת, תחילה הנאשם "דיבר יפה", אך בשלב מסוים אמר לה שיתחילו לחשוב שיצטרכו לעזוב את הבית (עמ' 5 שורות 24-25). המתלוננת "שתקה על זה", עד שיום שישי אחד התקשר הנאשם ואמר "תחשבו שיש לכם ילדים ואתם צריכים לגדל אותם" (עמ' 5 שורות 26-27). ההפניה לילדים היא זו שגרמה למתלוננת להבין שהיא חייבת להגיש תלונה נגד הנאשם.

גרסת המתלוננת במשטרה (נ/6, נ/7) אינה שונה מהותית מזו שנמסרה בבית המשפט, אם כי, מטבע הדברים הגרסה בבית המשפט הייתה מפורטת יותר.

העובדה כי המתלוננת לא מסרה בחקירתה הראשונה במשטרה (נ/6 מיום 13.5.2013) כי הנאשם איים על ילדיה בהחלט ניתנת להסבר בכך שמדובר היה בגרסה ראשונית בלבד, ויתכן שלא כל הפרטים נרשמו (כגרסת המתלוננת בעמ' 11 שורה 21). עובדה זו מתיישבת גם עם העובדה כי דבר איום זה לא נמסר למתלוננת אלא דווקא לבעלה (אשר ביום 7.6.2013 מסר הודעה המפרטת את הדברים).

בנוסף, כעולה מעדויות המתלוננת והמתלון, השניים החליפו ביניהם בזמן אמת מידע מלא אודות תוכן השיחות. עניין זה, בצירוף חלוף הזמן מאז המקרה ועד לעדות, מסביר את טענת המתלוננת כי השיחה בה הוזכר נושא הילדים הייתה שיחה עמה (עמ' 10 שורה 14; עמ' 13 שורה 23).

9. הודעתו של המתלון הוגשה כתחליף עדות ראשית (ת/1). גרסתו של המתלון הייתה אף היא בהירה ופשוטה וגם בה לא היה שמץ של הגזמה. לדברי המתלון, הנאשם התקשר אליו בטעות וכשהבין עם מי הוא מדבר אמר לו שהוא רוסי מסריח ושלא ישכח שיש לו ילדים קטנים ועוד מעט הוא (הנאשם) יוצא ואז ידבר עם המתלון בצורה אחרת. שיחה זו הייתה השיחה היחידה שניהל עם הנאשם. המתלון לא הגיע למשטרה ביוזמתו, אלא לאחר פניית המשטרה.

המתלון עמד יפה בחקירה נגדית ולא חזר בו מהדברים שמסר במשטרה.

10. הנאשם, לעומת זה, סטה בעדותו באופן משמעותי מגרסתו במשטרה (2/ת).

בחקירתו במשטרה הסתפק הנאשם בשלילת הגרסה שהוטחה בו ולפיה אמר למתלוננים שעדיף להם לעזוב את הבנין לפני שהוא משתחרר מן הכלא. בנוסף, הנאשם טען שהתקשר למתלוננת פעמיים בלבד ופעם אחת לבעלה.

בעדותו, לעומת זה, אישר כאמור הנאשם שהתקשר למתלוננת כל יום שישי, וחשוב מזה - אישר שהציע למתלוננת למכור את הבית, ואישר שאמר גם דברים הקשורים לילדים.

11. שמעתי את הנאשם על דוכן העדים, ואף שהגרסה שמסר בבית המשפט קרובה למציאות, ברור לי שלא שיתף במלוא הפרטים שעלו בשיחות בינו לבין המתלוננים. הנאשם כעס על מעורבות המתלוננים במהלכים שהביאו להוצאת צו הריסה נגדו ולסילוק ידו מרכוש שסבר ששייך לו בלעדית (נ/5). הוא אישר שהתקשר ללא הרף למתלוננת וניסה לנהל עמה מו"מ. הוא אישר שכאשר התרגז אמר לה שכדאי שתמכור את הבית. אף שמרבית השיחות היו ענייניות, בסופו של דבר "גלש" הנאשם, ככל הנראה בייאושו ומתוך הבנה כי קשה לו לנהל את המאבק מאחורי חומות בית הכלא, לאיומים המפורטים בכתב האישום.

חשוב לציין כי הנאשם אמנם הציג עצמו כאדם ישר דרך שמעוניין להסדיר את ענייניו בדרכי שלום, אולם בחקירתו הנגדית נאלץ להודות כי בנה על הגג באופן שהסתיר את קולטי השמש של יתר הדיירים (ועל כן הוצא נגדו צו הריסה), בשלב מסוים החליף את צילינדר המנעול המאפשר גישה לגג הבנין (עמ' 21 שורה 31) ואף איפשר לכלביו לעשות את צרכיהם על הגג (עמ' 22 שורה 7). הנה כי כן, התנהגותו של הנאשם בסכסוך האזרחי בין הצדדים לא הייתה התנהגות נעימה במיוחד, ואפשר לכנותה כוחנית. התנהגות כזו מתיישבת עם דברי האיום המיוחסים לנאשם.

12. אינני סבור כי העובדה שלא נמצאו שיחות מוקלטות של הנאשם עם המתלוננים עולה כדי "מחדל חקירתי". ההגנה לא הציגה כל ראיה ממנה ניתן ללמוד כי כל השיחות שמנהל אסיר מבית הכלא אמנם מוקלטות, הדבר בוודאי אינו יכול להיחשב כידיעה שיפוטית, ואינני סבור כי תשתית הראיות שעמדה בפני החוקרים בתיק זה אכן הצדיקה פנייה לשב"ס על מנת לברר האם ישנן הקלטות של שיחות.

13. אשר על כן אני קובע כי הוכח לפניי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם השמיע באוזני המתלוננים את הדברים המפורטים בכתב האישום.

ב. איום פלילי

14. היסוד העובדתי בעבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק מצריך הוכחה כי הנאשם "איים" על אדם אחר, בכל דרך, בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר.

הנאשם, אסיר במשמורת, התקשר למתלוננת וביחס לכך שלא נענתה להצעותיו לוותר על זכויותיה במסגרת

ההלך האזרחי, אמר לה שתצטרך לעזוב את הבית. זמן מה לאחר מכן התקשר הנאשם לבעלה של המתלוננת, אמנם בטעות, אך באותה מסגרת ובאותו הקשר אמר לו שלא ישכח שיש לו ילדים קטנים והוא (הנאשם) עוד מעט יוצא מבית הסוהר.

הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית, מנקודת מבטו של אדם מן היישוב המצוי בנסיבותיו של המאיום, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיום בלבד [רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 95, 109 (2006); להלן - **פסק דין לם**]. על פי אמת מידה זו ברור למעלה מכל ספק, בשל טיב האמירות, הקשרן, והעובדה כי היה ידוע לנמעני השיחה כי הנאשם הוא אסיר במשמורת, כי הנאשם השמיע באוזניהם של שני המתלוננים דבר "איום", במשמעות הנורמטיבית של המושג.

15. היסוד הנפשי בעבירת האיומים הוא מחשבה פלילית בתוספת מטרה ("בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו"). על רכיב המטרה ניתן להחיל את הלכת הצפיות (פסק דין לם, 128). ברור כי הנאשם היה מודע לטיב התנהגותו ולנסיבות (כולל קיומה של זיקת עניין בין המתלונן לבין ילדיו). אני קובע כי הנאשם אמר את הדברים המיוחסים לו מתוך כוונה להפחיד, או לכל הפחות להקניט את המתלונן ואת המתלוננת. הנאשם מכחיש שאמר אמירות אלה, והן יתפרשו לפי משמעותם הרגילה, שאינה מיטיבה עמו.

16. אשר על כן יורשע הנאשם בשתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

ג. הטרדה

17. סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 קובע כדלקמן:

"30. המשתמש במיתקן בזק באופן שיש בו כדי לפגוע, להפחיד, להטריד, ליצור חרדה או להרגיז שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים."

18. היסוד העובדתי בעבירת ההטרדה באמצעות מתקן בזק הוא השימוש בטלפון (או במיתקן בזק אחר) באופן שיש בו כדי "לפגוע, להפחיד, להטריד, ליצור חרדה או להרגיז שלא כדין".

התביעה מייחסת לנאשם את עבירת ההטרדה בכל אותן שיחות טלפון למתלוננת, לרבות בימי שישי אחר הצהריים. הנאשם לא הכחיש את עצם קיומן של השיחות והשאלה שיש לשאול במישור העובדתי היא האם השימוש היה מן הסוג "המטריד".

לדעתי יש להשיב בחיוב על שאלה זו. הנאשם התקשר שוב ושוב למתלוננת, לרוב בימי שישי בשבוע. הנאשם שאל את המתלוננת מדוע נכנסה לביתו וגרמה להריסתו (הנאשם גר על גג הבניין המדובר). המתלוננת השיבה שסך הכול רצתה שיהיה לה קולט פנוי. לטעמי, מספר רב של שיחות באותו נושא שהצריך את המתלוננת לפתוח בהליכים

(מוצדקים לחלוטין כפי שהתברר) נגד הנאשם, עולה כדי "הטרדה", ומכל מקום, השיחה האחרונה, בה הציע הנאשם למתלוננת לעזוב את ביתה עולה בעצמה כדי "הטרדה" במובנו של מונח זה בסעיף החוק בו עסקין.

19. היסוד הנפשי בעבירת ההטרדה הוא מחשבה פלילית. על התביעה להוכיח כי הנאשם היה מודע להתנהגותו ולקיום הנסיבות.

באתי לכלל מסקנה כי הנאשם הצליח לעורר ספק בהתקיימות היסוד הנפשי הנדרש בעבירת ההטרדה, וזאת בכל הקשור לנסיבה כי המעשה היה מן הסוג המטריד והפוגעני. המתלוננת העידה כי מעת שבקשה מהנאשם לא להתקשר יותר חדלו הטלפונים. אמנם המתלוננת ייחסה את הדבר להתערבות הרשויות אך לא הוצגה כל ראיה לכך. ראיתי את הנאשם על דוכן העדים והתרשמתי כי אמר אמת כאשר העיד כי ברגע שהמתלוננת אמרה לו להפסיק להתקשר כיבד זאת.

כיוון שכך, מתעורר ספק שמא הנאשם הבין אל נכון כי התקשוריותו מטרידות את המתלוננת. ולגבי השיחה האחרונה - סבורני כי המרכיב הדומיננטי בה הוא האיום ולא ההטרדה, ולא מצאתי הצדקה להרשיע את הנאשם בשתי עבירות בגין אותו מעשה (הגם שהערכים המוגנים אינם חופפים).

20. אשר על כן יזוכה הנאשם מעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק.

סיכום

21. אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 ומרשעו בביצוע שתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ה, 08 פברואר 2015, במעמד הצדדים